

Kókuszillatú hétköznapiak

Történetek a rizsföldek
széléről

Rudi, Rozi és egyéb pajtásaink

Tudjátok, én imádom az állatokat.

Zsigeri rajongást táplállok irántuk, legyen szó kutyáról, macskákról, csincsilláról, halakról, csibékről, polipokról, szamarakról vagy rókákról. Nekem mindegy, szerintem mindegyik cuki, amellet, hogy tudatom alatt biztos vagyok benne, hogy intelligenciájuk BIZTOSAN eléri a miénket. Csak rejtegetik. Amolyan Dolittle-figura vagyok, aki olvas az állatok gondolataiban, és felnőtt, 25 éves fejjel is válaszolok minden egyes mondatukra, ami el sem hangzott. De én érzem, hogy kapcsolódunk. Legalábbis a legtöbbjükkel.

Tudni illik, vannak olyan példányok, amikkel valahogy nem működik a kapcsolódás. Ez lehet női mivoltomból, de a rovarok és bogarak, csúszómászók és ezek barátai valahogy sosem nőttek a szívemhez. Én vagyok az az ember, aki önkívületi állapotba kerül, ha nekirepül egy tücsök, és a cserebogarat még fotón se hajlandó megnézni. Rettegek a legkisebb póktól is, pedig szeretném azt képzelni, hogy valójában ugyanolyan tündéri kis nyolclábúak, mint Lucas a minipók abban az édes kis

animációs mesében. Szóval az ilyen embereknek, mint én, Bali minden nap egy kihívás.

Na igen, tudom mit gondolsz.

Én is minden nap mantrázom magamban, hogy "ne hisztizz már", meg hogy "próbálj meg felnőtt ember módjára viselkedni", de ez nem mindig működik. Itt ugyanis mi nem a természet közelében élünk, hanem együtt élünk a természettel. Ez azt jelenti, hogy amire otthon jóformán már ráhívnám a katasztrófavédelmet, az itt csak egy "mezei kaszáspók" a sarokban. Hogy egyes szállodákban a vendégeket külön tájékoztató papír várja az ágyon, miszerint "mi is itt lakunk, ne félj tőlünk, ígérjük, hogy igyekszünk elkerülni a galibát". És felsorakoztatva rémálmaim állandó szereplői. De haladjunk csak sorjában.

Azt hiszem azzal nem árulok zsákbamacskát, hogy Balin vannak gekkók. Sok gekkó. Ők azok az arcok, akik ott vannak veled fürdés közben a plafonon, a legkevésbé sem tolakodóan, távolról figyelik, ahogy eszel valahol, és selymes hangjukkal éjjel 4-kor állnak neki szívhez szóló szerenádot adni az ágytámlád mögül. Nem bántanak, végtelenül cukik, és talán 90 százalékkal jobban félnek tőlünk, mint mi tőlük. De engem erre senki nem készített fel. Az első idelátogatásom során hűledezve figyeltem a

plafonról visszatekintő gülükéket, és úgy éreztem, valaki mindig figyel.

És most talán izgalmasabb lenne a sztori, ha azt mondanám, mindeközben csontigthatoló rettegést éreztem az alig 5-10 centis jószágoktól, de nem így volt. Sőt, kifejezetten rajongtam értük. Teljesen megbabonázva figyeltem, ahogy pókember módjára cikáznak a falakon, a rajzfilmfigurákat megszégyenítő mosolyukat, és a pici kis tapadókorongocskákat az aprócska lábujjaik végén. Nem is értem sosem, hogyan lehet tőlük félni. Figyeltem őket éttermekben, masszázs szalonokban, lobbikban, teraszokon, boltokban és úgy igazából minden létező helyen, ahol fal és plafon van. Egészen addig tartott az elképesztő szerelem, amíg aztán megszólaltak.

Gondolj csak bele. Pihensz a teraszon, nézed a ragyogó csillagokat a koromfekete égbolton, iszod a mangódzsúzod, miközben éppen egy frissen kirakott chanangba tűzött füstölő illata gomolyog körülötted. És bumm. Irdatlan, brekegésre emlékeztető hang zúdul rád a lámpa fényéből, és az idilli zen állapotodból hirtelen a zörgő vadonba csöppensz. Fel nézel, és a rögtönzött heavy metál koncert előadójaként egy maximum 10 centis kis lényecske néz vissza rád. Mi az első gondolatod? Ez természetesen csak egy költői kérdés, pontosan

tudom, hogy a frász jönne rád. Még úgy is, ha előtte szimpatizáltál velük. És azt is tudom, hogy a különböző online platformokon temérdek mennyiségű videó van a gekkók énekéről, ahogy azt is, hogy az utazásod előtt valaki BIZTOSAN elmondja, hogy "na de majd azok a kis dögök egész éjjel nem hagynak aludni", de erre tényleg nem tudsz felkészülni. Nem lehet.

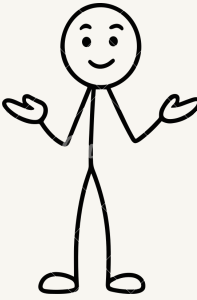
De ha ezen átestél, és elkezded őket közel engedni magadhoz (mármint nem szó szerint), akkor rájössz, hogy ők igazán jó haverjaid lesznek. Nyilván az éjszakai hangzavart leszámítva, de rögtön meg fogsz bocsátani, amint észreveszed, hogy valójában mennyi szúnyogot kajálnak fel egy este alatt. Segítek: rengeteget. És itt jössz rá arra is, hogy a gekkó itt nem para. Az az igazi para, ha nincs. Mert ha már barátok vagytok, már nem is zavar annyira, hogy "kiskedvenced" beköltözteti a szobába az egész családot, és még a lakbérbe se szállnak be. Mondjuk igazából itt felvetül a morális kérdés, hogy vajon mi osztozunk velük, vagy ők velünk? Ki van itt otthon? Kinek kellene valójában a másik rezsijébe besegíteni? Én ezen jó sokat filozofáltam, és arra jutottam, hogy nem is érdekel, mi nagyon jól kijövünk egymással, hiszen mit zavar engem néhány picike hüllő a lámpa fénye körül? Na és ez odáig tartott, amíg egyszer

beköltöztek hozzánk Ők.

Történt ugyanis, hogy egyik este gyanútlanul sétálgatok a szobánk felé, és hirtelen a szemem sarkából észre vettem, hogy valami nem stimmel. Elsőre meg se illetődtem, hiszen itt nem ritka, hogy valami úgymond "nem stimmel" körülöttem. Hogy valaki mellettem pórázon disznót sétáltat, hogy színes csibék cikáznak a lábam mellett, vagy hogy valaki éppen egy fél templomot szállít egy Vespán. Engem nehéz már ilyenekkel meglepni. De itt más volt. Mint azokban a béna horrorfilmekben, amikor bekúszik a füst és a félhomályból előtör valami szörnyűséges lény, úgy lépkedtek elő Ők is az oszlop árnyékából. A maga horrorisztikus módján valahol rendkívül vicces is volt. Szóval ott gubbasztottak fent a plafonon. Csak pislogtak gomb méretű szemeikkel. Nem másztak. Nem kúsztak. Nem zajongtak. Csak ültek. Ketten. Olyan természetességgel, mintha azt kérdeznék, "na végre, hogy megjöttél. Mi már itt vagyunk egy ideje. Merre jártál eddig?" Én meg csak álltam ott teljesen ledermedve, amit észelve Gede gyorsan megnyugtatót, hogy nyugi, ők csak amolyan "oversized" gekkók. De ugyanolyan cukik, mint a többi.

Itt jött el az a pillanat, amikor az európai agyam egyszerűen kilépett a beszélgetésből, majd gyors

rendszerfrissítés után csak annyit mondtam: **“Óóó, így már mindjárt más! Ez esetben maradhatnak, Isten hozott minálunk! Szolgáljátok ki magatokat bőségesen szúnyogokkal!”**

Ők pedig ezt olyannyira készpénznek vették, hogy nem is hajlandóak új otthon után nézni. Így bővült tehát tollas-szörös-hidegvérű gyermekeink száma immáron közel ezerre, de ki számolja, ugyebár. És igen, természetesen nevük is lett. Mert nálunk mindenkinek van neve, aki néhány óránál többet tölt közös, már-már vadasparkra emlékeztető otthonunkban. Végtelen kreativitással és némi empátiával Gede felé (aki nem mindig tudja kiejteni az általam szupernek gondolt magyar neveket), egyszerűen csak Rudinak és Rozinak neveztem el őket. A pajtásaink, akik felnyitották a szemem, hogy itt a gekkók nem csak “szükséges jók”, hanem egyenesen háztartási tartozékok.

De a vadregényes kalandunk nem ér véget Rudival és Rozival. Hohó, de még mennyire, hogy nem! Balin ugyanis ritkán nagyobb, esetenként kissé barátságtalanabb jószágok is hajlamosak végigzarándokolni az ember portáján, kisebb infarktust hagyva maguk mögött. És bár az itt lakókat kérdezve nem mindenki volt ennyire “szerencsés”, nekem viszonylag rövid időn belül mégis több

alkalommal jutott ki ebből az élményből. Egyik sem volt piskóta, de talán nekem sikerült rögtön első esetnél fejest ugranom a mély vízbe. És úszni sem tudtam.

Egyik este éppen vacsira készültünk ketten Gedevel, be is küldtem a konyhába, hogy álljon neki kutatni valami eleség után a hűtőben. Rá jellemző lendülettel rongyolt be a kis helyiségbe, én meg kullogok utána, az ajtón áttörve viszont hirtelen megállt, nano-másodperc töredéke alatt megpördült, majd mint aki medvét látott, elkerekedett szemmel kiáltott fel, "BAZD MEG!". Itt már gondoltam én, ennek fele se tréfa, lobogok utána, hogy mi a baj, ő meg ordít, hogy meg ne mozduljak, az ajtó mellett éppen lóg egy kígyó.

- Egy... micsoda? - bukott ki belőlem a kérdés, európai agyam ugyanis nem tudta feldolgozni, hogy ilyen csúszó-mászók valóban élnek a tévé és az állatkert határain túl is. Gyorsan G.I. Jane üzemmódba váltva mentem mint egy hős dzsungellakó, hát valahogy csak megmentem szerencsétlen emberem. Én, aki egy gilisztától is megtartja a kellemes, 2-3 méteres távolságot. Közelebb érve hősünk már mutatja, hogy az egyébként belülről az ajtó mellé rögzített díszes, "mini könyvespolcra" emlékeztető, napi áldás tartó dologról tekereg lefele a méteres

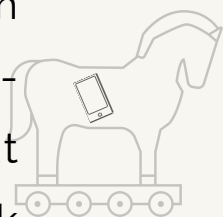
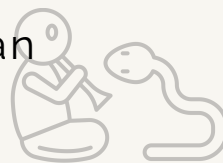

jószág, ami se ki-, se be nem engedett senkit.

Így hát - mivel végül egyikünk sem bizonyult túl bátor kígyóbűvölőnek - néztük egymást a láthatatlan határvonal két oldaláról.

- Szerinted valahogy ide tudod adni a telefonom? - pattant ki a zseniális ötlet Gede fejéből, azt az aprócska részletet viszont elfelejtette, hogy újdonsült lakótársunk továbbra is igyekezett lelkesen felkapaszkodni az ajtóra. Végül tehát egyfajta trójai faló hadművelettel sikerült neki becsempésznem azután, hogy bevetette legkeményebb támadási-elterelési produkcióját, és egy jól irányzott mozdulattal "besózta" áldozatunkat. Ezzel mondjuk túl boldog nem lett, de legalább volt egy pillanatnyi időnk a cserére, és bentről gyorsan erősítést kért apukájától. Ő ugyanis nem hivatalosan szakértője a témának, így nagyjából 5-10 percen belül pajtásunk már úton volt le a partra egy 5 méteres bambusz rúd végén himbálózva. Nyugi, bántódása nem esett, csak muszáj volt kilakoltatnunk csibéink, egyéb háziállataink, és a saját kis életünk védelme érdekében.

Innentől viszont le kellett fektetnünk néhány szabályt azon nem kívánt betolakodók ellen, akik csak beteszik a lábukat, csápjukat, fejlábukat vagy testüket, és még csak a mosogatásban sem

segítenek. De aztán gyorsan rájöttem, hogy hiába plakátolom vele körbe az egész házat, ha végső soron a természet úgysem kér engedélyt.

Ezen a ponton pedig már egyértelművé vált az is, hogy itt én nem vitatkozhatok. Csak alkalmazkodhatok. Hiszen bár otthon a természetet egyre több helyen kiszorítva, néhol azt mesterségesen újratelepítve próbálunk kényelemben élni, azt sosem szabad elfelejteni, hogy ezen a Földön ők ugyanannyira otthon vannak, mint mi. Élni, és élni hagyni.

Csak így létezhetünk egyensúlyban.

